

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P.|| VINCENTII|| BRVNI, SOCIE-||TATIS IESV,|| BREVIS
TRACTATVS|| DE SACRAMENTO|| POENITENTIAE,**

Bruno, Vincenzo

Coloniæ Agrippinæ, 1598

VD16 B 8664

Meditatio Pro Sacra Communione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59993](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59993)

66 DE SACRAMENTO

perseuerantia , & certa spe victoriæ fundata in auxilio diuino & Christi gratia.

Psal. 36. TERTIVM & postremum ex ijs, quæ homo seruare debet post Confessionem, est, vt omnem diligentiam adhibeat, in offensis quibus Deum hactenus læsit, nouis officiis recompensandis. Scriptum enim est. Non satis esse declinare à malo, sed opus esse facere bene: Procuret quoque vt ex memoria præteritorum malorum, quotidie fiat humilior, & feruentior in bonis operibus, exercendo se non solum in operibus pœnitentiæ & deuotionis, verumetiam peculiarius in operibus caritatis & misericordiæ erga proximum. Nam vti scriptum est. Qui fecerint misericordiam, inuenient quoque misericordiam in conspectu Dei.

MEDITATIO PRO SACRA
Communione.

Oratio preparatoria.

CVM tanta sit dignitas Sacramenti Corporis & Sanguinis Domini, vt si haberes omnem puritatem Angelorum
lorum

lorum & sanctitatem B. Ioannis Baptistæ, tamen nullo modo dignus esses illud recipere, ideo, vbi deficit humana fragilitas, quoniam Dominus noster ita vult & præcipit, recurre ad auxilium diuinæ gratiæ, petesque ab eo magnam famem, & ardens desiderium huius sancti cibi, ac vt profunda humilitate & reuerentia hanc sacram mensam possis accedere, eosque effectus hoc diuinissimum Sacramentum in te operetur, quos operari solet in eorum animis, qui dignè illud recipiunt.

PUNCTA MEDITATIONIS.

I. Imaginaberis te à Christo Domino inuitatum, vt dignus sis in societate Angelorum mensæ suæ assidere, his verbis amore plenissimis. *Veni. Hier. 25. te, comedite panem meum, & bibite vinum, quod misui vobis. Comedite amici, & bibite, & inebriamini carissimi.*

II. Considera, quis sit ille, quem es sumpturus, nempe Deus tuus factus homo, tu verò creatura abiecta, plena omni malitia & sordib. vadis ad recipiendū tuū Creatorem, infinitā illam
po-

potentiam, summam illam bonitatem & pluritudinem, tu, inquam, homo miser vadis ad recipiendum Deum illum, qui cum te creavit ad imaginem suam, & ex immenso erga te amore formatam & similitudinem tuam assumpsit, ad te venire desiderat, ut tecum habitet, ut te sibi uniat, & in eum quidem modum, ut sis unum cum ipso. Ut si bonus ille Zachæus se foelicem existimabat, quod tantum videre posset Christum, quæ facilitas erit eius animæ, quæ potest, quando vult agere cum suo Deo, ore ad os loqui cum eo, & in pectore suo tanquam hospitio recipere.

III. Verum ex altera parte, si Sanctus Ioannes Baptista in ventre matris sanctificatus, & à Deo electus in Christi præcursores, non se reputavit dignum tangere Christum, aut solvere corrigiam calciamenti eius, quomodo ego immundus peccator audebo eum tangere vel recipere in domum meam.

IV. Si sanctus Petrus Apostolorum Princeps, indignum se iudicabat, ut CHRISTVS in eius esset nauicula, dicens. *Exi à me, quia homo peccator sum*

LUC. 5.

sum Domine. quid dicam ego homo miserabilis, quomodo præsumam ad iungere me illi, & recipere in domum meam.

V. Si ad manducandum panes propositionis necessaria erat tanta puritas & munditia, sicut dicebat Sacerdos Achimelec ad David. *Si mundi sunt pueri, manducant: quid faciam ego immundus peccator. quomodo audebo ore immundo manducare panem angelorum.* 1. Reg. 21

VI. Si ad manducandum agnum Paschalem, qui erat figura huius Sacramenti, necesse erat comedere lactucas agrestes, & panem azimum, renibus succinctis & alijs tot cærimonijs, quarum meminit Scriptura, quomodo audebo ego accedere ad manducandum verum agnum sine macula, filium DEI, sine dolore meorum peccatorum, & antequam videam me liberum à fermento & malitia peccati, maximè, cum agnoscam tam longe me abesse à puritate, quæ requiritur ad accipiendum hoc diuinissimum Sacramentum.

VII. Si Oza sacerdos tantum quod arcam testamenti attigisset, non ea qua debuit

debut reuerentia & puritate, tam seuerè à Deo repentina morte punitus est, quāto iustius mihi timendum est, qui non solum accedo ad tangendam arcam testamenti, sed ad diuinissimū corpus Christi D. N. arcam veram, in quam inclusi sunt omnes thesauri sapientiæ Dei.

1. Reg. 6. VIII. Si Bethsamitas Deustam grauius puniuit, occisis 50. milibus hominum, quod tantum curiosè & irreuerenter arcam testamenti nudam aspexissent, quanto magis mihi timendū est in huius diuini sacramenti accessu, quod mihi non solum aspiciendum, sed etiam tangendum & sumendum est,

IX. Deinde conuertendo oculos ad teipsum, considera aliquantulum, quam vitam egeris, quoties maiorem habueris rationem minimi honoris, minimæ paleæ existimationis humanæ, & luti voluptatum carnalium, quā gratiæ & amicitiae Dei, gloriæ & beatitudinis æternæ. Quod nomen quidem habueris Christiani, sed opera potius fuerint dæmonis. Fuit enim vita tua similis vitæ ministrorum illorum infernalium, qui fingebant quidem se adorare Christum, dicentes, **A V E**
Rex

Rex Iudeorum, sed ex altera parte spuebant in eius faciem, & colaphis eum cædebant.

10. Cum ergo tu sis talis, qua fronte accedes ad sacram illam mensam, audebisq; admittere in domum tuam speculum illud infinite puritatis & munditiæ? quomodo audebis æternū Verbum Incarnatum recipere in hospitium animæ tuæ, quæ hucusq; nō aliud fuit quā stabulū bestiarū & nidus serpētū.

11. Ex alia parte quātumuis agnoscas te ita miserabilem, & omnibus bonis indignum, non debes tamen te subducere ab hac mensa, sed potius maiori cum fiducia ad Deum confugere, considerando Dominum illum, esse eum ipsum qui tanta cum benevolentia te ad suā mensam inuitat; qui nunc eandem doctrinam teneat in cælo, quam nabeat cum nobiscum versaretur in terra, qui eodem amore & desiderio, flagret quo flagrabat saluandi peccatores dum esset in terra. Cum autem nobiscum esset in terra, dixit. *Non opus*

est medico sanis sed male habentibus Et rursus. *Nō veni vocare iustos sed peccatores.* Mat. 9.

Et in alio loco. *Venite ad me omnes, qui laboratis, & onerati estis, & ego reficiam vos.* Matth. 11.

Vos.

D

Adhæc

Adhæc tam bonus est hic Dominus, ut nūquam vllum peccatorem vel infirmū, qui ipsum adire vellet, repulerit. Vnde nec repulit à se Magdalena, nec leprosum, nec mulierē, quæ cum tetigit, & à fluxu sanguinis sanata est; imò legim⁹ oēs claudos, cæcos, aliosq; infirmos, conatos se adiūgere ad Christū, cumq; tangere, quod ab eo virtus quædam exiret ad sanandum omnes. 12. Quare ô Deus meus, si ego sum infirmus, necesse habeo ad te verū medicum meum accedere: si sum peccator, debeo quærere eum qui me possit iustificare. si plen⁹ inordinatis passionibus, & pondere peccatorum meorū grauiter oneratus, ad quem recurrere debeo pro refrigerio, nisi ad te qui solus potes & vis me adiuuare? Grauiora sunt peccata mea peccatis Magdalena, magis leprosus sum, quam ille qui te accessit; patior quoq; in anima mea fluxum multo maiorē & periculosiorem quam illa mulier passa sit. Sum quoq; cæcus, quando te, lucem veram nō video. Sum claudus, quādo passibus amoris ad te non ambulo. Sū mutilus & mancus, quando me in operibus bonis non exerceo, & proximos meos, ut oporteret, adiuuo. Atq; hæc oēs necessitates

sitates

fitates & miseriam cogunt me ad te, pro
impetrando remedio & auxilio, recur
rere, cōfissum bonitati tuæ, & clemen
tiæ, quod sicut à te nō repulisti illos, sic
non repelles quoq; me. Dixisti enim *Ioan. 6.*
sanctissimi ore tuo, te quotquot ad te
venerint, non eieciturum foras.

COLLOQVIUM.

Merito olim, dulcissime Domine,
sanctus Propheta quidam, admi
ratus bonitatē & amorem immensum
quo hominem prosequeris, hæc verba
protulit: *Quid est homo, quia magnificas Iob 7.*
eū, aut quid apponis erga eū cor tuū? Quis
enim ego sum, Deus meus, quid feci,
quid merui, vt tu beatissimus, glorio
sissimūq; existens Deus, qui nec opera
mea, nec rebus meis indiges, tanti me
facias, & omnibus modis quæras exal
tare me, & magnificare, cōmunicando
te ipsum, tuasq; res oēs mihi tam libe
raliter? qui tamen aliud non sum, quā
parum pulueris & cineris: & si velim
comparare me, cū Maiestate tuæ Dei
tatis, omnem vidēdi facultatē amittā,
& cognoscam me totum non aliud ef
se, quā nihil. Et nihilominus, ecce nūc
inclinās cælos tuos & dignaris ad me
venire, ad restituēdas animæ meæ rui
nas, & ad lauandū, non aquis maris ru
bri, sed proprio sanguine tuo, sordes

74 DE SACRAMENTO

meas, & ad restringendam famē meā spiritualement, non Manna deserti, sed substantiali & diuina carne tua: Vt si bonus ille Centurio, cuius fidē prætulisti toti Israeli, intelligens te venire ad se, non putauit se dignū ut intrares sub tectū eius: & tu⁹ sanctus Præcursor, qui prius fuit sanctificatus, quā natus, & quo maior nō fuit inter natos mulierum, cum vidit te venire ad se, abiecit se tanta humilitate ad tuos pedes

Matth. 3. dicens. *Tu venis ad me?* quanto magis ego homo miserabilis, qui in peccatis nat⁹ sum totus, & quot sunt beneficia in me tua, tot sūt meæ ingrattitudines & offensæ, quæ pro beneficijs reddidi; ego inquā qui propter scelera mea nō sum dignus oculos leuare in cælū, nec vt terra me amplius sustentet; si enim velles mecum intrare in iudicium, nō sufficerent omnes pænæ huius & alterius vitæ ad puniendam millesimā partem meorum delictorum sed cum tu nihilominus nūc pergās venire ad me, cū tanto amore & benignitate, debeam me in terram prosternere, imō si fieri posset, abdere sub terram, & maiori cū admiratiōe dicere. *Domine, tu venis ad me? non sum dignus vt intres sub tectū meū, sed tātū dic verbū, et sanabi. ut anima mea.*

FINIS.

Scripsit J. W. Paderb.